Rejse til

Longyearbyen, Svalbard

30. december 2018 – 3. januar 2019

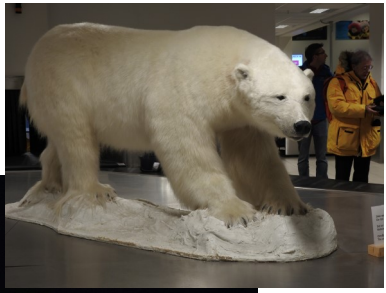

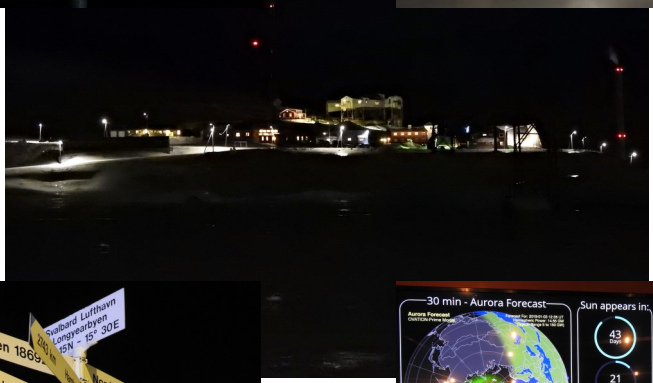

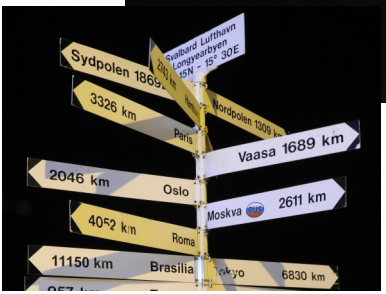

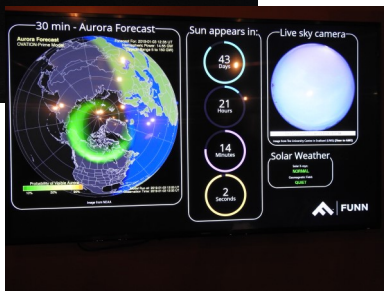

Af Heidi Kornholt & Thomas C. Krohn, Stenløse, Danmark

Forord

Buldermørke, nordlys, iskoldt, underfundig natur, god mad og venlige indbyggere. Det beskriver vores møde med Longyearbyen på Svalbard.

Nytåret 2018 valgte vi at fejre så langt mod nord, som vi kunne komme på civiliseret vis, og det har vi ikke fortrudt trods polarmørket 24-7 og de meget lave temperaturer på minus 14-20 °C med effektive temperaturer på minus 23-30 °C.

Vi håber, du kan bruge den som inspiration, hvis du vil besøge Svalbard og Longyearbyen, men med det forbehold, at din oplevelse naturligvis kan være en helt anden, specielt hvis du vælger at rejse på en helt anden årstid.

Vi har selv booket fly og hotel og er rejst uafhængig af rejsearrangører.

Heidi og Thomas

tkr@familien-krohn.dk
www.thomasckrohn.dk

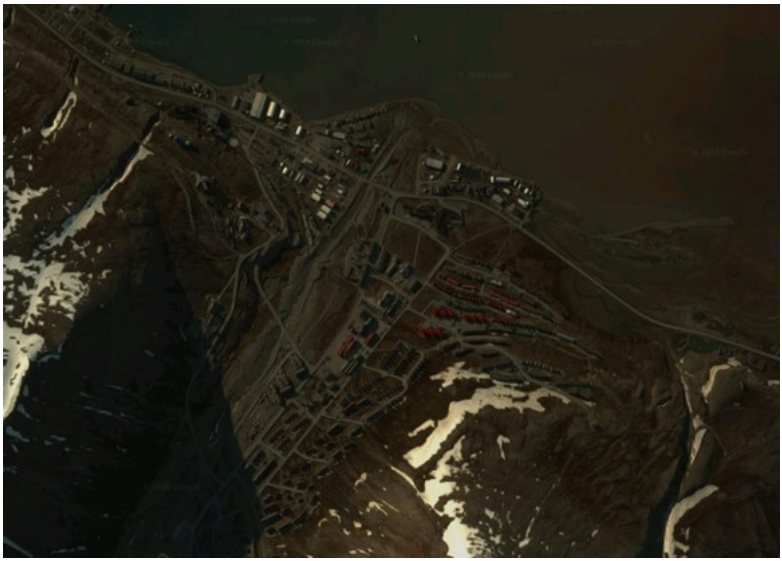

Nordlyset

Vi tog især til Longyearbyen på Svalbard, da mange guides udpeger netop denne nordlige plet, som et af de mest sandsynlige steder for at opleve nordlys. Men alt afhænger af aktiviteten på solen, så der er ingen garanti.

Desværre var atmosfæren ikke med os på denne tur, og vi så derfor kun et svagt nordlys et par gange, som med det blotte øje kan ligne disede, hvidlige skyer, som dog danser og skifter form over himlen – og med et godt kamera kan blive foreviget med den karakteristiske grønlige farve.

Vi var på flere guidede ture ud i polarmørket for at satse på at kunne se nordlys væk fra lysforurening, og hvor vi undervejs så flere forskellige interessante ting. Hvis der er nordlys, er det også muligt at tage en taxa ud af byen for at få det største udbytte. Det skulle vi have gjort den første aften, vi var i Longyearbyen og fik at vide, at der faktisk var synligt nordlys. Men vi havde været på tur, havde været oppe siden kl. 4 og havde mange timers rejse bag os. Men øv, når vi ser tilbage. Vi skulle bare have gjort det!

Hvis man booker sin rejse med kort varsel, kan det være en fordel at tjekke vejrudsigten for solen inden, så man ved, om der er solaktivitet i det pågældende tidsrum. Man kan få en 27 dages udsigt via NOAA. Hvis Kp indekset er over 2, er der god mulighed for nordlys. Om det er synligt afhænger af, hvor skyet det er.
https://www.swpc.noaa.gov/products/27-day-outlook-107-cm-radio-flux-and-geomagnetic-indices

Tur med bæltekøretøj den 30. december

Den 30. december var vi så optimistiske at have booket en tur med et bæltekøretøj et par timer efter estimeret landing. Flyet var dog en halv time forsinket, bagagen kom ikke hurtigt, og det tog virkelig lang tid at få bussen fyldt og afsted, som vi skulle med til vores hotel. Vi blev derfor sat af ved mødestedet for turens start – og kunne heldigvis have vores bagage med os i førerhuset. Da vi var nogle af de sidste gæster, der skulle med, var kabinen bag bæltekøretøjet fyldt, og vi fik derfor plads i selve førerhuset. Det krævede akrobatisk snilde og armkræfter at komme op og ned hver gang vi gjorde stop!

Vi nåede ikke at få det rigtige udetøj på – fik kun lige fisket overtræksbukser, hue og handsker ud af kufferten og iklædt os inden første stop. Det blev derfor en koldere tur for os, men vi nåede det, og det var en god tur!

Undervejs rundt i Adventsdalen stoppede guiden, Allan (fra Oslo), flere gange. Første gang ved det mest berømte advarselsskilt i udkanten af Longyearbyen, som advarer mod isbjørne. Skiltet markerer samtidig, hvortil man må gå uden tilstrækkelig isbjørnebeskyttelse. Hvad det betyder, er så ikke helt klart, men som regel har guiderne gevær/pistol med samt en signal/skræmmepistol.
Det er forbudt at skyde isbjørne undtagen i nødhverve, og det sker i snit 1,5 gang om året. Det medfører en politiundersøgelse, hvor det bliver kortlagt, om det vitterligt var et nødhvervedrab, for ellers får man en stor bøde og kan risikere at blive bortvis for evigt fra Svalbard. Isbjørne skudt i nødhverve tilfalder desuden bystyret, og alle indtægterne fra alt, der kan sælges, bliver givet til velgørenhedsprojekter.

Et andet stop skete off-road ved at køre af vejen og ud på selve tundraen, hvor vi stoppede ved foden af et bjerg, men vi kunne pga. mørket slet ikke se noget bjerg, hvilket var en meget syret oplevelse. Vi stoppede hvor en flok arktiske rensdyr gik rundt og søgte efter føde under isen på tundraen. De arktiske rensdyr er kortbenede, har ingen egentlig snude, meget korte ører og er ret fede. Både hunner og hanner får gevirer, men kun hunnerne beholder dem om vinteren, og det kan de dermed kendes på. De er ret dumme, ifølge flere guider. De flytter sig f.eks. helst ikke for noget. Det gør det muligt at komme ret tæt på, uden at de føler sig forstyrrede.

Derudover stoppede vi ved resterne en tysk flyver, der var styret ned under 2. verdenskrig. Den lå ved den gamle flyveplads i Adventsdalen. Her fik vi også historien om et russisk fly, der i 1996 var på vej fra Moskva til Svalbard med 141 passagerer ombord, primært ukrainske minearbejdere og deres familie. Det styrtede ned på Operafjeldet lige udenfor Longyearbyen. Alle ombord blev dræbt i styrtet.

Minearbejderne boede i den russiske by, Pyramiden, 50 km fra Longyearbyen. Her indrettede Stalin i årene efter 2. Verdenskrig en fuld funktionsdygtig by med alle faciliteter til over 1.000 minearbejdere, som et tegn på, at det russiske styre kunne bosætte sig alle steder i verden. Byen blev lukket i 1998 efter flystyrtet og Sovjetunionens sammenbrud. Det er nu en spøgelsesby, hvor kun et hotel er åbent for besøg i sommerhalvåret. Det skulle dog være en stor oplevelse, da tingene i byen og boligerne står som de blev efterladt for 20 år siden. En hel tidslomme bevaret i den arktiske kulde.

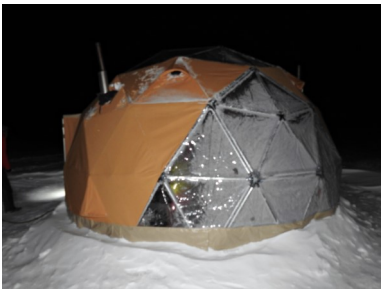

Turens højdepunkt var stop ved et kubetelt, hvor der blev tændt op i petroleumsbrændeovne for at give lidt varme, og guiden serverede Gløgg, kaffe og gode chokoladekiks sammen med fortælling om nordlyset og de fem årstider på Svalbard: Forår, sommer, efterår, den mørke vinter og lyse vinter. Det var ret hyggeligt. Imens kunne vi gå ud og tjekke nordlys, men der var ikke noget, mens vi var afsted.

Bustur i Longyearbyen og omegn den 31. januar

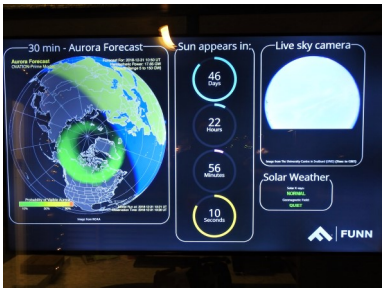

Nytårsaftensdag kl. 16-18 tog vi en guided bustur rundt i Longyearbyen. Vi blev hentet ved hotellet og kørte først ud til Nybyen, hvor de to finere restauranter Gruvelageret og Huset ligger på den ene siden af Longyearfloden (som er helt frossen). Huset blev i sin tid bygget som neutralt samlingssted for minearbejdere fra de forskellige minedriftsselskaber i byen og fungerer i dag som den fineste restaurant i det arktiske område.

På vejen mellem Nybyen til området Haugen så vi et drivhus oplyst med lilla lys. Her eksperimenterer en gartner med dyrkning af grøntsager i mørket. Lilla dur åbenbart, og drivhuset kan nu forsyne nogle af restauranterne med lokalt producerede grøntsager. Planen er at udvide betydeligt og etablere større drivhuse, så Longyearbyen kan blive selvforsynende med grøntsager.

I området Haugen ligger skolen og en sportshal med svømmehal. Vi fik udpeget alle de rør, hvor spildevand og rent vant løber gennem. På grund af permafrosten kan rørene ikke graves ned. Det rene vand kommer fra

floden i Adventsdalen, men for at det ikke skal fryse i rørene, bliver vandet opvarmet undervejs af flere dieseldrevede opvarmningsstationer. Spildevandet ryger ud i fjorden, mens affald bliver sejlet væk. Hele byen opvarmes ellers af fjernvarme, som produceres centralt af et kulfyret varmeværk. Her bruges 30% af den kul, som brydes ved Longyearbyen, mens de resterende 70% eksporteres til primært Danmark og Tyskland. Kullet fra Svalbard er eftertragtet, da det er af høj kvalitet og specielt velegnet til brug i stålindustrien.

Når man drejer til højre mod Adventdalen, og kigger op ad bjerget ligger der mange huse og lejligheder med udsigt over fjorden, Adventdalen og bjerge. Det må være flot i dagslys. De lokale kalder husene op ad bjerget for Beverly Hills.

Vi blev kørt længere ud i Adventsdalen end på turen med bæltekøretøjet og gjorde holdt langt fra byens lys på en vendeplads ved en camp ude i mørket. Her så vi en del hvidligt nordlys. Desværre havde Thomas ikke fået indstillet kameraet korrekt til at tage billeder af nattehimlen, som ville have kunnet opfange den karakteristiske grønne nordlysfarve.

Efter et længere ophold blev vi kørt videre gennem Longyearbyen langs fjorden og op ad bjerget Sverdruphamaren, hvor vi gjorde stop foran indkørslen til det internationale frølager. Det var desværre ikke muligt at komme tæt på indgangen i øjeblikket, da de har gang i forskellige byggeprojekter, som skal løse problemer med smeltende permafrost. På bjerget ligger også en international kommunikationsstation, som ligeledes er lukket for besøg. For foden af bjerget ligger lufthavnen.

Retur gjorde bussen holdt en sidste gang ved et andet advarselsskilt for isbjørne – og slutningen på den 'sikrede' byzone. Skiltet står ved havneområdet, som vi dermed også fik set. Vandet var varmere end luften, og der dannede sig dermed uhyggelig dis og tåge i vandoverfladen.

Der er i alt 45 km etableret vej på Svalbard, som primært bruges til at komme rundt i byen, og som forbindelse mellem den aktive kulmine og havnen, ligesom der også er vej til lufthavnen, som ligger 8 km uden for byen. Vejene består af grus og granitskærver, som er blandet med vand, hvorved man får en masse, som fryser til is. Da der er permafrost året rundt, er vejene altid frosne. Det gør det meget nemt at vedligeholde vejene, da det bare kræver lidt knus sten i lidt vand.

Nordlyssafari den 1. januar

Kl. 21-23 var vi på en decideret jagt efter nordlyset, hvor vi blev transporteret i minibus fra hotellet ud gennem Adventsdalen og op ad det bjerg, som Nordlysobservatoriet ligger på – helt op til mine 7, som er den eneste mine aktive mine i dag for udvinding af kul. Når der er kraftigt nordlys skulle det føles som om, at man kan røre det, når man står højt oppe på bjerget.

Desværre var det også denne dag kun svagt nordlys, som vi fik fanget.

Men denne gang heldigvis også på kameraet, hvor de grønlige toner træder frem af de hvidlige formationer, vi så.

Vi gjorde også holdt ved Toerdalen, hvor der slet ikke var genskær fra kunstigt lys, og hvor vi også fik set hvidlige formationer af nordlys over dalen og mod byen – udover i tusindvis af klare stjerne. Det var super flot, men også bidende koldt!

På ”fottur i fangsmannes tjeneste” den 2. januar

Vi blev hentet kl. 9 ved hotellet og i to biler kørt ud i Toerdalen, hvor vi havde holdt aftenen forinden. Her fik vi udleveret pandelampe og pigsko til støvlerne, da vi skulle på hike ud i mørket og lære om dyrene på Svalbard og jagtmetoder før og nu. Det var samme guide, som vi var med bæltekøretøjstur med – Allan.

Med en anelse ængstelighed gik vi ud over tundraen i dalen, hvor det var kulsort og helt vildt stille – og meget, meget koldt. Vi var spændt på, om vi kunne holde varmen især om fødderne, nu vi skulle være ude i flere timer på et underlag af ren is og sne. Det gik – og vi kom godt retur, meget glade for oplevelsen.

Undervejs fik vi udpeget fodspor efter polarræve, fjeldryper og rensdyr. Vi så heldigvis ingen fodspor efter isbjørne, men Allan fortalte og tegnede i sneen, hvordan sådan nogle så ud. Hvis der er tvivl, om et fodspor er efter en isbjørn, så er det højst sandsynligt ikke fra en isbjørn. Det er nogle ordentlige lapper, de har – med lange klør, som også ses tydeligt i sporet.

Et gevir og kranie fra et rensdyr så vi i sneen – det var fra et rensdyr, der er blevet skudt i jagtsæsonen, fik vi at vide.

Jagtsæsonen varer ca. 1,5 måned hvert år. Eneste dyr, som vi så i live på turen, var en fjeldrype, som gik alene i sneen og ledte efter føde under sneen. Den var helt hvid som en snebold på afstand.

En rævefælde fra datiden fik vi demonstreret på højderyggen af et mindre bjerg. Dengang stod de side om side på steder, hvor fjeldryperne ville søge efter føde, da rævene sandsynligvis også ville være i nærheden.

Vi så også en isbjørnefælde fra fortiden, hvor der ikke var forbud mod jagt på isbjørne. En oversavet riffel med en automatudløser koblet til mad i en trækasse ville skyde den uheldige isbjørn i hovedet. En anordning, som også har ført til et stort antal vådeskudsulykker. Når noget ikke har set ud til at virke, har det ført til ikke så få dødsfald blandt jægerne, da de så har været uheldige at blive skudt, mens de har rodet med fælden. Og uden for byen, uden lys og langt fra andre mennesker, ja, så overlever man ikke et skud i maven eller låret.

Godt kolde nåede vi efter et par timer frem til en tipi, hvor guiden tændte bål indenfor, så vi kunne få lidt varme – og noget varmt hyldebærsaft at drikke. Vi ristede også marshmellows over bålet og fik småkager. Det var super hyggeligt – og hold da op, hvor vores tøj blev imprægneret med bållugt.

Guiden havde et helt skind fra en polarræv med, som vi fik lov til at undersøge og kæle med. Og på bænkene rundt om bålet lå rensdyrskind. Begge dele bliver

lokalt brugt til at kunne holde varmen med.

Fra teltet var der kig mellem bjergene, og mod syd kom en anelse lys på himlen, så vi kunne ane højden på bjergene – og skelne dem fra himlen, som det ellers ikke har været muligt. I polarmørket kan du stå lige foran et bjerg uden at ane det, og dermed kan du også stå lige ved en bjergskrænt uden at vide det, hvis du ikke har lys
med og kender området.

Efter pausen gik vi retur til bilerne – en god halv times gåtur. Det var meget godt at nå frem til dem – og varmen – og derefter at komme hjem til et lunt og hyggeligt hotel.

Gåtur i Longyearbyen den 3. januar

Den sidste dag i Svalbard nåede vi aftenen forinden at booke en guidet 2½ times gåtur i Longyearbyen. Det viste sig, at vi var de eneste, der var tilmeldt turen, så vi fik en fornem, eksklusiv rundvisning alene med en guide fra Schweiz, som havde boet i byen snart fem år. Hun havde et rejsebureau og arrangerede gåture og hikes for turister.

Vi mødtes på ”gågaden” foran Skinnboden og gik forbi vores hotel the Vault, hvor vi krydsede den frosne Longyearflod og gik op mod den centrale kabelbanecentral, som dog ikke er i brug længere.

Undervejs fik vi at vide, hvordan Svalbard er blevet befolket. Først af jæ-

gere fra især Sovjetunionen, Norge, Tyskland og til dels England. Jagten gik på at fange hvaler og sæler samt polarræve, rensdyr og isbjørne. I dag er jagt af hvaler, sæler, ræve og rensdyr kun tilladt til lokalt brug.

Siden kom minearbejderne, da der blev opdaget store forekomster af kul og dermed etableret minedrift. En driftig amerikaner, John Munroe Longyear, kom forbi i 1901, og tog prøver af kul med tilbage, som han fik analyseret. Det viste sig at kvaliteten af kullet var meget høj, så i 1906 etablerede han en by på Svalbard, Longyearbyen. I dag er der kun én mine tilbage, som der bliver udvundet kul fra. Det er mine 7, som kan ses og kendes på de kraftige orange lys på bjerget ud for Adventsdalen, men som det ikke er muligt at besøge. I mine 3 (Gruve 3), som er nedlagt, er det muligt at booke tur og få en 250 meter lang gåtur i minerne, hvorfra indgangen til den tidligere frøbank kan ses. Minen var i brug fra 1971 til 1993.

Byen blev forladt i forbindelse med 2. verdenskrig, og for at den ikke skulle kunne bruges af de allierede bombarderede tyskerne byen i september 1943 og ødelagde alle huse med undtagelse af fem. En af granaterne ramte en af minegangene og antændte minen, som efterfølgende brændte i 19 år. Branden tøede permafrosten, hvilket førte til adskillige laviner af mudder fra bjergene ned over byen. Efter krigen vendte minedriften

tilbage til byen.
Det var især interessant at se kabelbanecentralen, som dog ikke er i brug længere. Men ud mod de gamle og den nuværende mine 7 står træstativerne, som har transporteret vognene med kul. De står som skulpturer fra og til mineindgangene. Selve kabelbanecentralen er i sig selv et interessant bygningsværk – ligner et hus, som er klodset op på stativer.

Fra kabelbanecentralen er der i øvrigt en flot, flot udsigt over havnen, byen og bjergene – i den udstrækning man kan se dem. Det må være specielt flot i dagslys.

Vi gik videre til Svalbard Kirke, som er åben 24/7 og rummer et kirkerum for alle trosretninger, en slags dagligstue og andre samlingsrum. Når der er arrangementer af forskellig slags i byen bliver kirkesalen også brugt til koncerter, hvor alter, døbefont osv. bliver taget væk. Nu er der også kommet et kulturhus i byen, som tager sig af de fleste arrangemen ter. Kirken er stadig åben hele døgnet.

Ud i kulden igen gik vi forbi det sted, hvor det tidligere hospital lå, og hvor der stadig står et sæt trapper som minde. Præcis på disse trapper lander solen stråler først i dalen, når den vender tilbage. Det er dermed

også omkring trapperne, at 'svalbarderne' den 8. marts hvert år holder fest i byen og fejrer, at solen er kommet tilbage efter vintermørket. Fra den 15. februar begynder solen så småt at kunne ses over bjergene med et kvarters ekstra sol om dagen, men altså først den 8. marts rammer strålerne ned i selve dalen.

Vi gik over broen mod midten af Longyearbyen gennem et beboelsesområde, hvor det tydeligt kunne ses, at alle huse står på pæle, der er boret 10-15 meter ned i permafrosten. Står husene lavere mod den frosne bund, smelter permafrosten, og huset vil kollapse. Det er derfor noget skidt, hvis vejret bliver varmere – og permafrosten smelter.

Tidligere – og også fornylig i 2018 – har der været et par laviner fra Gruvefjeldet mod Longyearbyen med et par dødsfald til følge. Det har også ført til, at flere huse er blevet flyttet . Senest er et helt lejlighedskompleks med 30 lejligheder blevet evakueret, og skal rives ned. Problemet er, at der ikke er ledige boliger i byen, og at de, der er blevet evakueret, dermed ikke alle har fået en ny bolig endnu.

Andre seværdigheder i Longyearbyen

Vi besøgte Wildphoto Gallery, hvor de prisvindende fotografer Ole Jørgen Liodden og Roy Mangersnes udstiller 30 af deres bedste fotos fra Svalbard. Alle af naturen – polarræve, isbjørne, bjerge, isformationer osv. Mange er virkeligt flotte.

Vi var to gange forbi Svalbard Museum, som er en del af universitetskomplekset, men museet var desværre lukket over nytår, og den 2. januar var dørene også lukket pga. vareoptælling. Virkelig dårlig

timing! Vi havde af flere guider fået anbefalet et besøg på museet, som skulle beskrive Svalbards 400 årige historie, og hvis butik sælger arktiske souvenirs. I vinterhalvåret skulle museet ellers være åbent dagligt fra 12-18.

Derudover er det muligt at besøge et kunstmuseum, Galleri Svalbard, og North Pole Expedition Museum, som præsenterer den historiske fortælling om tre luftskibe, som forsøgte at nå nordpolen fra Svalbard. Disse valgte vi fra.

Endelig er der et væld af forskellige ture med hundeslæde, snescooter, bus og på gåben ud i polarnatten i jagten på nordlys, for oplevelsens skyld eller for at besøge en isgrotte. Sidstnævnte kræver nogle timers gåtur frem og tilbage samt en times tid i selve grotten. Det skulle være flot, men kræver gode ben – og meget varmt tøj. Vi overvejede også besøg på en hundekennel med Alaska huskys, men vi valgte det fra, da det var på afrejsedagen.

Endelig er det muligt at besøge Barentsburg, som er russisk kontrolleret område og kræver russisk talende guide. Det er muligt at sejle til Barentsburg i sommerhalvåret eller på snescooter i vinterhalvåret.

Midt i byen ligger et informationscenter, som har information om ture og ekspeditioner. Hotellerne hjælper også gerne. Vi brugte stort set kun visitsvalbard.com.

Anden viden om livet på Svalbard

Der bor ca. 2.200 på Svalbard fra mange forskellige lande. Der er tale om internationalt territorium, som intet enkelt land har krav på. Det er dog norsk lovgivning og kongedømme, som landet er underlagt efter en international resolution. Det vil sige, at det er norske regler, som gælder.

Alle kan frit bosætte sig på Svalbard, hvis man kan forsørge sig selv og har fundet et sted at bo. Man betaler 15% i skat, og lønningerne er generelt noget højere end på fastlandet. Det er dog også dyrere at bo og leve på stedet, da stort set alt skal sendes med fly eller båd – det er kun rensdyr, ræveskind, hvaler og sæler, der er lokalt bæredygtige varer.

Området er toldfrit, og nogle varer er dermed billigere her end andre steder. Vores oplevelse er dog, at transportudgifterne ofte gør priserne på varerne dyrere sammenlignet med fastlandet – som f.eks. udendørstøj og andet grej.

Ved besøg på Svalbard, bliver turisterne såvel som fastliggerne mødt af disse 10 Svalbard Guidelines, som man bedes efterleve:

1. Don't be an arctic litterbug! Leave no lasting signs of your visit.
2. Birds and other animals are not to be disturbed. Remember, you are the guest.
3. Help take care of the biodiveristy. Do not pick flowers.
4. Leave old cultural remains alone. Law protects all traces of humans from before 1946.
5. It is prohibited to lure, pursue or otherwise seek out polarbears in such a way as to disturb them or expose either bears or humans to danger.
6. Do not leave the settlements without a suitable gun, and experience in using it.
7. Be considerate to others.

8. Contact the Governor's office (Sysselmannen) if planning a longer field excursion. A mandatory registration applies for travel to large parts of Svalbard.
9. Acquaint yourself with the rules and regulations pertaining to travel and other tourist activities on Svalbard.
10. For the sake of both the environment and yourself, we recommend organized tour arrangements.

It is impossible being an invisible tourist, - but we do appreciate you're trying.

Mad og drikke

Overraskende mange restauranter gemmer sig rundt omkring i Longyearbyen. Fra de eksklusive restauranter Huset og Gruvelageret i udkanten af byen, super gode centralt placererede restauranter som Kroa og Stasionen til cafeerne Fruene og Rabalder Café og Bakeri.

Vi spiste flere gange på Stasionen, som er en ny og meget hyggelig restaurant med god mad til rimelige priser.

Nytårsaften var vi på Kroa, som bliver beskrevet som 'svalbardernes' egen ynglings restaurant. Vi fik en fem retters menu, hvor alt var virkelig lækkert, og betjeningen også fantastisk god – udover at det er et super hyggeligt sted med rustik indretning. Vi ville gerne have været på Kroa igen, men de holdt nytårslukket dagene efter nytår.

Vi spiste desuden på Svalbar, som er mere pubagtig i indretningen og også fungerer som bar. De har gode burgere!

Derudover nød vi varm chokolade et par gange på Fruene, som er en hyggelig cafe med hjemmelavet chokolade, hvilket vi også testede.

Butikker

Der er mange outdoor butikker, hvor alt i udendørstøj og grej kan købes. Det er ikke billigere, end i Danmark, synes vi, men udvalget er betydeligt større.

Skinnboden besøgte vi flere gange, og herfra fik vi flest souvenirers med hjem: Julepynt i sælskind, isbjørne i hvid keramik, taske i læder og sælskind – og vi købte også såler i rensdyrskind til vores støvler for bedre at kunne holde varmen. I butikken er det også muligt at købe isbjørneskind, hvis du står og har 172.000 norske kroner, du ellers ikke ved, hvad du skal bruge til – ud over sælskind, rensdyrskind og jakker, handsker, huer og halstørklæder med diverse skind på.

Svalbardbutikken er det eneste supermarked, hvor man kan købe almindelige dagligvarer, men også spiritus, husholdningsprodukter og souvenirers.

Isbjørnbutikken MIX er en slags kiosk og fast-food butik, som har åbent fra tidligt til ret sent. Her kan enkelte almindelige varer købes, is og slik, pølser, pommes frites og burgere.

Byen har også et posthus, en bank, et bibliotek, et kulturhus og en administrationsbygning, hvor bystyret og guvernøren holder til.

Overnatningsmuligheder

Vi boede i en ny del af Svalbard Hotel, som hedder the Vault, som ligger ned til Longyearfloden. Værelserne er ikke så store, men der er, hvad der er nødvendigt inkl. lænestole til to. Alt er helt nyt, morgenmaden er varieret og rigtig god, og der er 24/7-bemanding i receptionen af søde og hjælpsomme receptionister. Hotellet er ved at blive udvidet med to nye bygninger, som kommer til at ligne the Vault.

Der er flere andre hoteller i byen – og i forskellige prisklasser. Fra ren luksus til hostel-hoteller. Til gengæld er der ingen lejligheder, da der generelt er boligmangel i byen.

Nordlys fotografering

Hvis du skal tage billeder af nordlys, så er her et par fif, som du måske kan nyde godt af.

Husk at have varmt tøj på, da det er virkelig koldt at stå uden for og lede efter nordlyset.

Kulden gør også, at batterierne i kameraet aflader på kort tid. Husk derfor ekstra batterier til kameraet og tag også hellere batteriet ud af kameraet, når du ikke bruger det. Det samme gælder mobiltelefoner. Ti minutter i minus 20 grader tømmer et batteri på meget kort tid.

Kameraet skal på stativ, både når du tager billeder af nordlyset, og hvis du skal tage billeder i byen, når det er mørkt hele døgnet.

Vi havde kameraet sat på ISO6400, så lysfølsomheden blev så høj som muligt. Derefter en blænde på 2.8 og en lukketid på ½. Hvis du kan reducere lukketiden yderligere, så kan du med fordel sætte den på mellem 2-10 sekunder og måske sætte ISO'en på 1000 eller 2000.

Det kan anbefales at øve inden du tager ud og ser nordlys. Hvis du kan få stjerner med på billedet, så kan du også få billeder af nordlyset.

Læs mere

Find mere viden om aktiviteter, restauranter, hoteller, butikker mv. på visitsvalbard.com.